

Μαντινείας Επιφάνιος: Η θεολογική διάσταση της ασθένειας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαντινείας και Κυνουρίας](#)

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαντινείας και Κυνουρίας κ. Επιφάνιος ήταν ο κύριος ομιλητής στην έναρξη της 7ης διημερίδας για τις νέες προοπτικές στην ογκολογία, που πραγματοποιήθηκε το διήμερο 21 και 22 Φεβρουαρίου 2025, στο Μαλλιαροπούλειο Θέατρο της Τρίπολης.

Ο Μητροπολίτης Μαντινείας και Κυνουρίας κ. Επιφάνιος, ανάπτυξε το θέμα «**Η θεολογική διάσταση της ασθένειας**», με λόγο βαθύ και ουσιαστικό. Με την θεολογική προσέγγισή του, προσέφερε μια οπτική που υπερβαίνει τα όρια της επιστήμης και αγγίζει την υπαρξιακή διάσταση της ανθρώπινης εμπειρίας. Με ιδιαίτερη ευαισθησία, ανάδειξε τη σχέση της ιατρικής με την πνευματικότητα, τονίζοντας την θέση της θρησκείας, στην στήριξη της ελπίδας, της συμπόνιας και

της ανθρωπιάς, στη μάχη ενάντια στην ασθένεια.

Ο λόγος του δεν ήταν απλώς θεολογικός· είναι μια πρόσκληση σε έναν διάλογο ουσιαστικό, όπου η επιστήμη και η πίστη συμπορεύονται στην υπηρεσία του ανθρώπου.

Αναλυτικά η ομιλία του Μητροπολίτη Μαντινείας και Κυνουρίας κ. Επιφανίου:

Αξιότιμοι κ.κ. Ιατροί και σεβαστό υγειονομικό προσωπικό καλησπέρα σας

Το να βρίσκεται ένας παπάς ή έστω ένας επίσκοπος ανάμεσα σας δεν είναι ούτε απλό, ούτε σύνηθες γεγονός. Αν ανατρέξω στο αίσθημα τον απλού ανθρώπου για τον παπά έλεγαν (όχι βέβαια για τον Γιατρό) πως ήταν καλύτερα να τον πάρει ο χωροφύλακας και όχι ο παπάς.

Η πρώτη ενστικτώδη αντίδραση της παρουσίας του παπά στο λαϊκό αίσθημα προκαλεί φόβο. Την ίδια όμως, σε πολλούς ανθρώπους προκαλεί και η συνάντησή τους με τον Γιατρό (και σ' αυτή την ομάδα ανήκουν και κάποιοι παπάδες και γιατί όχι και κάποιοι επίσκοποι). Τι πυροδοτεί αυτές τις αντιδράσεις; Στην περίπτωση του παπά — ο φόβος τον θανάτου. Στην περίπτωση του Γιατρού — ο φόβος και η περιπέτεια της αρρώστιας. Και τα δύο συγκλονίζουν την ανθρώπινη ύπαρξη. Την βγάζουν από την καθημερινότητά της. Την ωθούν στα ακρότατα όρια της. Η ιατρική επιστήμη με τις γιγάντιες κατακτήσεις της έρευνας και τεχνογνωσίας, κυρίως μετά την αποκρυπτογράφηση του ανθρώπινου γονιδιώματος και την έρευνα για την στοχευμένη φαρμακευτική επέμβαση σε συγκεκριμένα γονίδια, με την αλματώδη πρόοδο στην επεμβατική της πρακτική με την ρομποτική τεχνολογία (πράγμα αδιανόητο πριν λίγες δεκαετίες) υπόσχονται όχι μόνο την επιμήκυνση της ανθρώπινης ζωής, αλλά και την διασφάλιση της ποιότητας της.

Αυτό ακουμπά την καθημερινότητα του ανθρώπου και την αναθαρρύνει. Και εδώ επιτρέψτε μου μία προσωπική και ίσως αυθαίρετη παρατήρηση (καταλυτικής όμως σημασίας). Η έγνοια, η κατάρτιση και η εγρήγορση του Ιατρού και η ανθρώπινη κατανόηση και συμπάθεια του υγειονομικού προσωπικού κάνουν τα φάρμακα αποτελεσματικότερα και αποδοτικότερες τις ιατρικές μεθόδους. Λειτουργούν ως πολλαπλασιαστές της ανθρώπινης ελπίδας. Ο Ιατρός πρέπει να έχει πάντα τον έλεγχο στη διάγνωση και θεραπεία. Ο λόγος ύπαρξης της ορθόδοξης εκκλησίας και το κύριο έργο της δεν είναι να καθησυχάσει τις αγωνίες του ανθρώπου και να τον συμφιλιώσει με τον θάνατο αλλά η ολόσχερη και καθολική κατάλυσή τον. Και μη σας φαίνεται παράξενο αυτό. Την εξοικείωση με τον θάνατο, επιχειρούν από τους αρχαιότατους χρόνους σε πολλά σημεία της γης μέχρι σήμερα, πολλές

θρησκείες και κάποιες φιλοσοφικές σχολές.

Η ορθόδοξη εκκλησία στέκεται με σεβασμό και κατανόηση σ' όλη αυτή τη ροή της ανθρώπινης ιστορίας αλλά ανά τούς αιώνες προτείνει την εμπειρία της: την πλήρη ανατροπή τον Θανάτου και τον αφανισμό τον φόβου που προκαλεί στην ανθρώπινη καθημερινότητα. Και αυτό όχι σ' ένα μελλοντικό και νεφελώδες μέλλον αλλά από εδώ και από τώρα, στο ιστορικό παρών, Huc end Nunc. Η πρότασή της δεν είναι συμφιλίωση με το θάνατο αλλά εξοικείωση τον ανθρώπου με την αθανασία του. Κεντρικό πρόσωπο στην ορθόδοξη εκκλησία είναι το ιστορικό πρόσωπο τον Ιησού Χριστού. Εισέρχεται στην ανθρώπινη ιστορία, παίρνει την φθαρτή ανθρώπινη φύση για να της προσφέρει την αυθεντική της υπόσταση. Πρώτη διαπίστωση, με την εισδοχή τον στην ανθρώπινη ιστορία, είναι ότι ο άνθρωπος στην ιστορική τον πορεία βιώνει μια τραγική παραφθορά και της ύπαρξης του και του χώρου και τον χρόνου. Ο συμπαντικός χώρος, ο χρόνος και ο άνθρωπος δεν είναι οντότητες αυθύπαρκτες. Είναι μεγέθη και δημιουργήματα του Λόγου τον Θεού, που εισέρχεται τώρα και στην ανθρώπινη Ιστορία. Και ο χώρος και ο χρόνος και ο άνθρωπος είχαν άλλες ιδιότητες και διαφορετικές ανάγκες από αυτές πού βιώνει ο άνθρωπος στην ιστορική τον πορεία.

Το σύμπαν και η γη με την πολυπλοκότητα των συστημάτων της αποτελούσαν το αρμονικό πεδίο συνύπαρξης της ζωής του ανθρώπου. Ο άνθρωπος δημιουργείται από τον Λόγο με την Ευδοκία του Πατέρα. Είναι προικισμένος με «ιδιαίτερα στοιχεία» -ανώτερο λογισμικό θα λέγαμε σήμερα-, απ' όλα τ' άλλα δημιουργήματα. Έχει την ικανότητα του «άρχειν» γι' αυτό είναι υπεύθυνος για όλη τη δημιουργία, που προϋπήρξε τον ανθρώπου. Εργάζεται, συντηρεί και προφυλάσσει το χώρο που τον φιλοξενεί. Έχει φιλικότατες και ολόθερμες σχέσεις με τον δημιουργό του. Σχέσεις ειλικρίνειας και απόλυτης εμπιστοσύνης. Αυτά αποτυπώνονται στην ειδυλλιακή εικόνα της καθημερινής συνάντησης και πορείας του ανθρώπου και του Λόγου τον Θεού στο σούρουπο απολαμβάνοντας την πορεία και την «κοινωνία» των προσώπων τους. Δεδομένα που μπορούν να καλλιεργηθούν και εμβαθυνθούν στην κοινή τους πορεία. Στη σκιαγράφιση αυτή της ζωής τον αρχέγονου ανθρώπου συνήθως αναφερόμαστε στον άνθρωπο ως άτομο. Θα ήθελα εδώ, να σας αναφέρω, μια ξεχωριστή, ιδιαίτερη, και εκ πρώτης όψως παράξενη διατύπωση του Γρηγορίου Νύσσης «η άνθρωπος φύσις» Όχι ως ένα άτομο, αλλά ως μια φύση με δύο πρόσωπα. Άνδρας και γυναίκα. Σ' αυτή τη ζωή λαμβάνει χώρα ένα τραγικό γεγονός που ανελίσσεται σε τρία στάδια — στην παραπλάνηση — την περιπλάνηση — την ζωή εν εξάρσει.

Το αποτύπωμα συγκλονίζει και επηρεάζει τα πάντα: και την «άνθρωπο φύση» του Γρηγορίου Νύσσης και την ανθρώπινη υπόσταση και το χώρο και τον χρόνο που ζει

και τη σχέση τον με το δημιουργό του. Στην εκκλησιαστική γλώσσα χρησιμοποιείται η λέξη αμαρτία. Μόχθος, κόπος, ανταγωνισμός, συγκρούσεις, αποξένωση, αυτοκαταστροφικές συμπεριφορές, όρια ζωτικού χώρου, συγκεκριμένος χρόνος ζωής και μετά η τρομακτική εμπειρία τον θανάτου. Από αυτό το σημείο εκτροπής αρχίζει η αργή και επίπονη ιστορική εξέλιξη τον ανθρώπου. Θεοποίηση φοβερών δυνάμεων, φόβος, αρρώστιες, φθορά. Αναδύονται νέες απόλυτες αξίες, για ισχύ, δύναμη, χρήση της γνώσης για επιβουλή και εξουθένωση. Εισαγωγή της τεχνικής που πολλές φορές διευκολύνουν τον άνθρωπο και την καθημερινότητά του, πολλές όμως άλλες φορές προκαλούν τεράστιες και στοχευμένες καταστροφές. Η εκμετάλλευση, η εξουθένωση, η δυστυχία, η αρρώστια, η αναπηρία, ο φόβος και ο θάνατος κυριαρχούν.

Σ' αυτόν τον τόπο, τον χρόνο, και τον τρόπο της ανθρώπινης καθημερινότητας «απροσδοκήτως», πέρα από τα όρια τον συνηθισμένου -όχι όμως των αυθεντικών δυνατοτήτων της «ανθρώπου φύσεως» εισέρχεται «ανεπαισθήτως» ο Λόγος τον Θεού και δημιουργός του ανθρώπου παίρνοντας όχι το παραφθαρμένο DNA του ιστορικού ανθρώπου, αλλά το αυθεντικό και αρχικό του για «ανακαινίσει» την ανθρώπινη φύση προσφέροντας και σε κάθε ανθρώπινη υπόσταση — πρόσωπο τις αρχικές δυναμικές και δυνατότητες. Ο ιστορικός άνθρωπος παρ' όλο που είναι στραπατσαρισμένος έχει απόλυτη αξία και μοναδικότητα. Είναι πολύτιμος.

Ο τρόπος που εισέρχεται στην ιστορία και ο τρόπος που μεγαλώνει «παρ' όλο που είναι γεγονότα κραυγής» γίνονται με τη γλώσσα τον Θεού, δηλαδή την σιωπή και την αφάνειά μας λέει ο Άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος. Μεγαλώνοντας αποκαλύπτει «νέες ιδιότητες» στην ανθρωπότητα που τις έχει πια λησμονήσει και παρουσιάζονται ως αλήθεια. Μιλά τη γλώσσα της εποχής του, πονά, κοπιάζει, εργάζεται, συμπάσχει με τον ιστορικό άνθρωπο της εποχής. Αποκαλύπτει όμως σιγά - σιγά και πτυχές της ταυτότητας του, την απόλυτη συγγένεια με τον Πατέρα του. Μιλά και για κάτι εντελώς νέο. Την δυνατότητα τον ιστορικού ανθρώπου για απαλλαγή από την αντιξοότητα του, την οποία αγκαλιάζει απόλυτα. Είναι συγκινητικές οι σημειώσεις των ευαγγελιστών ότι από τις πρώτες δημόσιες εμφανίσεις του οι άνθρωποι έφερναν «σωρηδόν» ανθρώπους άρρωστους για να τους θεραπεύσει. Γιάτρευε, λένε, κάθε «νόσο» αλλά και κάθε καχεξία, κακομοιριά, καταβολή, εξουθένωση. Ευαισθησία τον Ιησού είτε για πρόδρομα σημεία της αρρώστιας είτε τα καταστροφικά αποτελέσματά της.

Φαίνεται οι άνθρωποι να τον ακούν και ένα ανταποκρίνονται στη διδασκαλία τον. Γίνεται ο γνωστός και τον αναζητούν. Αλλάζει σιγά-σιγά ο φαύλος κύκλος της παραπλάνησης του πρώτου ανθρώπου. Και οι σκληροτράχηλοι στρατιώτες του ναού εντυπωσιάστηκαν. Τους έστειλαν να τον συλλάβουν και γύρισαν «άπρακτοι».

Δεν μίλησε άνθρωπος όπως μιλάει αυτός ο «άνθρωπος» απολογήθηκαν. Οι ρωγμές της αρχικής παραπλάνησης φαίνεται να πήραν κοινωνικές πια διαστάσεις. Η τιθάσευση των δυνάμεων της φύσης, η ανόρθωση μακροχρόνιων κατεστημένων, η κάλυψη της πείνας σε ευρεία κλίμακα πληθυσμού (πέντε άρτοι & δύο ιχθύες) και οι αναστάσεις νεκρών ακόμη και σε αρχίζουσα σήψη, (Λάζαρος) η θεραπεία σε ομάδες μολυσματικών ασθενών ωθούν τους ανθρώπους της εποχής προς την θαλπωρή του «είναι» του Ιστορικού Ιησού «μάθετε απ' εμού ότι πράος είμι και ταπεινός τη καρδία». Άλλος άνθρωπος. Άλλος δρόμος.

Συνιστά δε στους ακροατές του πως ένα από τα κριτήρια για να μπει κάποιος στη Βασιλεία Του θα 'ναι αν νοιάστηκε για τον άρρωστο ή αν επισκέφτηκε τον φυλακισμένο, δεν είπε αν το γιάτρεψε ή αν τον ελευθέρωσε. Αυτά μπορεί να είναι δύσκολα ή αδύνατα. Αλλά η ευαισθησία για τον άρρωστο και τον φυλακισμένο είναι πολλαπλασιαστής της αγάπης, κάτι ανάλογο με την επιτάχυνση της ελπίδας από τον τρόπο προσφοράς του φαρμάκου ή των υπηρεσιών υγείας που προαναφέραμε. Το επόμενο βήμα Του αποκαλύπτει όντως και το πρόσωπο Του και την απέραντη αγάπη για τον ιστορικό άνθρωπο και τα βάσανα του. Εκούσια, μόνος του, επώδυνα, έρχεται κατά μέτωπο ν' αντιμετωπίσει τον κατεξοχήν εχθρό τον ανθρώπου: τον θάνατο. Μ' έναν δημόσιο, εξευτελιστικό και ταπεινωτικό τρόπο. Αποπέμπεται από το Ιερατείο και καταδικάζεται ως επικίνδυνος για την δημόσια τάξη με σταύρωση. «Ουδέν τυραννικότερον της αγάπης» θα πει αργότερα ο Γρηγόριος ο Θεολόγος. Κατέρχεται στον φοβερό Άδη, αναζητώντας και τον τελευταίο του ανθρώπισκο. Τον καθένα, που τον θεωρεί φίλο του και αγαπημένο. Του προσφέρει το τρυπημένο του χέρι και του δείχνει να ψαχουλέψει την πληγωμένη τον πλευρά. Αυτό κι αν είναι προσφορά και ευκαιρία. Και μόνος του ο νεκρός άνθρωπος, ο Υιός τον ανθρώπου ανασταίνεται αφού πρώτα είχε ενωθεί όχι με τη φύση, αλλά το πρόσωπο τον λόγον τον Θεού. Ο Καβάσιλας παρατηρεί ότι σε όλες τις αναστάσεις ανθρώπων που έκανε ο Ιησούς τους επανέφερε σε πλήρη υγεία και αποκατάσταση. Για τον εαυτό του όμως, κρατά ανοιχτά τα στίγματα του Πάθους για να δείχνει αενάως την ατελείωτη αγάπη του για την σωτηρία τον ανθρώπου. Αυτή είναι η δωρεά του στην ανθρώπινη πλάση. Η συντριβή του θανάτου. Η έμπρακτη ελπίδα τον ανθρώπου.

Στην αρχή του Φεβρουαρίου στις 2 γιορτάσαμε την Υπαπαντή τον Κυρίου. Την υποδοχή και συνάντηση τον με τον Θεοδόχο Συμεών. Εκεί στο ναό τον Σολομώντα ο υπέργηρος προφήτης 40 ημέρες μετά τη γέννηση του Ιησού, αναγνωρίζει τον Μεσσία και προβαίνει, με υπαρξιακή ανακούφιση, σε μία συνηθισμένη λειτουργία καταλυτικής όμως σημασίας φράση «νυν απολύεις τον δούλον σου Δέσποτα εν ειρήνι ότι είδον το σωτήριόν Σου ό ητοίμασας έμπροσθεν πάντων των εθνών». Ο Συμεών φεύγει αναπαυμένος από το ερχόμενο τέλος ενός δράματος. Η εκκλησία

ακολουθεί τον ίδιο κύκλο και στη γιορτή του Πάσχα. 40 ημέρες εορτάζει πανηγυρικά την ανάληψη του Κυρίου. Η ανθρώπινη φύση του Υιού του ανθρώπου ανέρχεται πια ένδοξη στο «χώρο» της θεότητας. Η αρχή της δόξης των Υιών τον Θεού.

Η ορθόδοξη Εκκλησία αυτή την «έμπρακτη» ελπίδα προσφέρει στον σύγχρονο άνθρωπο. Αυτή την εμπειρία της καταθέτει. Το πράττει όχι μετά παρρησίας, με ιαχές και θεατρικούς πανηγυρισμούς. Άλλα με το εκκλησιαστικό της φρόνημα. Με την ασκητική και νηστική της καθαρότητα. Όπου κάθε μέρα προσφέρει το «σώμα» και το «αίμα» τον αναστημένου Λόγου ως τροφή και ποτό ζωής αιωνίου στον πεινασμένο και διψασμένο για ζωή αιώνια σύγχρονο άνθρωπο. Αυτή δεν είναι συμφιλίωση με τον θάνατο και το σκοτάδι. Αλλά εξοικείωση με την αθανασία και το φως. Μπορούμε να συνοψίσουμε επιγραμματικά την προσφορά (το έργο) της Εκκλησίας στον άνθρωπο.

1ον) Να διαγράψει με γενναιότητα τον παρελθόν.

2ον) Να τον συνδράμει στο ολιγοχρόνιο παρών.

3ον) και σημαντικότερο: να τον ωθήσει με ρωμαλεότητα σε ένα ολόλαμπρο και αιώνιο μέλλον.

Για να μη φανεί ότι αυτά είναι λεκτικές αναλύσεις και σχήματα λόγου θα' θελα προς το τέλος της παρουσίας να σας αναφέρω λίγα παραδείγματα ανθρώπων και από την αρχή του χριστιανικού βίου αλλά και σύγχρονων ανθρώπων που τους γνωρίσαμε προσωπικά που έζησαν με τρόπο που ξεπερνιέται ο φόβος τον θανάτου.

Η ζωή τον αποστόλου Παύλου με τη συγκλονιστικές της επιτυχές. α) τη δήλωση : επιθυμώ αναλύσαι και σύν Χριστώ είναι. β) τον απολογισμό της ζωής του

Έναν αιώνα αργότερα ο Υπέργνηρος Ιγνάτιος Αντιοχείας άνθρωπος μεγάλου εκτοπίσματος και απολύτου σεβασμού. Οι καημένοι εκείνοι σύγχρονοι του χριστιανοί απόλυσαν λυτούς και δεμένους να μην οδηγηθεί στο μαρτύριο. Με απόλυτο τρόπο τοους σταμάτησε γράφοντας τους συγκλονιστικές θέσεις του «εκεί παραγενόμενος (στο μαρτύριο δηλαδή) άνθρωπος έσομαι». Θα γίνω άνθρωπος. 'Η «Νυν άρχομαι μαθητής είναι...».

Από τον Άγιο Παΐσιο.

Διήγηση με το παλικάρι, που τρομακτικά αναστατωμένο κουβέντιαζαν ατελείωτες ώρες μέσα στο κρύο μέχρι να ξημερώσει. Την τρομακτική στάση τον γέροντα στην απόλυτη απελπισία τον τραγικού πατέρα που αυτοκτόνησε το παιδί του και τον τυραννούσε η συνείδηση του ότι τώρα βρίσκεται στην κόλαση . Ο γέροντας ειπε «να ξέρεις πόση απόσταση είναι από τον πέμπτο όροφο μέχρι τη γη και πόσα

μπορεί να κάνει ένα Κύριε ελέησον που είπε το παιδί σου»...και ο άνθρωπος έμεινε " εμβρόντητος" και καθησυχασμένος.

Από την προσευχή του σχετικά νεαρού Παϊσίου που παρακαλούσε τον Χριστό μας να του δώσει «καρδιά» ή «καρκίνο» γιατί με αυτά γέμισε ο παράδεισος. Και όταν στο τέλος ο Αγαθός Κύριος του τα έδωσε, κατάκοπος και με φοβερούς πόνους έπεφτε σε λήθαργο και όταν συνερχότανε ομολογούσε πως πράγματι αυτό ήταν μαρτύριο.

Από τον Γέροντα Πορφύριο. Απορούσε λέγοντας για τους γιατρούς πως δεν βλέπουν το φάρμακο του καρκίνου που είναι μπροστά στα μάτια τους. Όταν αρρώστησε με δύο καρκίνους, σχεδόν κατάκοιτος, πλήθος ανθρώπων του εύχονταν να γίνει ι καλά και τους διόρθωνε να ζητάνε από το Θεό να γίνει "καλός". Αυτός που έσωσε και θεράπευσε τόσους ανθρώπους δεν παρακάλεσε ποτέ τον αγαπημένο του Κύριο και την αγαπημένη Κύρια για τον εαυτό του.

Τον Άγιο Ευμένιο που μικρότατος όταν προσβλήθηκε από λέπρα χαιρότανε και, λένε, όλη του τη ζωή πού έμεινε στο λεπροκομείο, ποτέ δεν μιλούσε χωρίς χαρά και αγάπη.

Από τον Γέροντα Ανανία. Ο Χριστός αφορμή ζητάει να συγχωρέσει ακόμη και τους χειρότερους. Αλλά θέλει να πάρει αφορμή από μας. Από την προσευχή μας. Από την αγιότητά μας. Από τη χάρη μας. Για να κάμει, όπως έλεγε και στον Άγιο Σιλουανό. Τον παρακαλούσε ο άγιος Σιλουανός του Άθω για κάποιον, διώκτη της Εκκλησίας του Χριστού. Και ο Ιησούς του παρουσιάστηκε και του λέει: «Σε παρακαλώ, τι μου ζητάς; Μην το κάνεις αυτό. Αυτός είναι εχθρός μου. Κι έχει κάνει και τόσα. Ο Άγιος Σιλουανός συνέχισε. Και πάλι και πάλι και πάλι. Παρουσιάζεται πάλι ο Χριστός. Και του λέει: «Γιατί συνεχίζεις;» «εσύ γιατί συνεχίζεις, Κύριε να ελεείς; Αφού εσύ που είσαι ο Κύριος συνεχίζεις να ελεείς, εγώ που είμαι το πλάσμα σου, έστω και αμαρτωλό, να μη συνεχίζω;» τότε ο Χριστός του είπε: «Σιλουανέ μου, δεν ήξερες τόσο πολύ». Έτσι λοιπόν ο Θεός μας παίρνει στην καλύτερη ώρα τον καθένα μας. Και τους φίλους του και τους εχθρούς του. Όλους. Προσπαθεί να βρει την καλύτερη ώρα, γράψτε το αυτό, κρατήστε το, για να μας πάρει. Εμείς εδώ δεν καταλαβαίνουμε, και οι άλλοι πού μας βλέπουν δεν καταλαβαίνουν, αλλά ο Θεός πάντα διαλέγει την καλύτερη ώρα για το πλάσμα Του. Ας Του 'χομε εμπιστοσύνη και ας αφηνόμαστε. Και ας κάνομε ότι μπορούμε για να ζήσομε, για να παρατείνομαι. Όχι. Μπορούμε και εμείς να κάνομε. Αλλά , τελικά, ό,τι και να γίνει, ν' αφηνόμαστε στον Κύριο.

Από τον Μακαριστό Αρχιεπίσκοπο Αλβανίας Αναστάσιο. Όταν το 2012 για πρώτη φορά διαπιστώθηκε η ευρύτατη προσβολή από καρκίνο ποιες ήταν οι αντιδράσεις

τον; Τι ομολόγησε ο ίδιος σε συνέντευξή του;

1ον) έχασε το έδαφος κάτω από τα πόδια του. Συγκλονίστηκε.

2ον) παραδέχτηκε ότι το τέλος έρχεται και ομολόγησε στον Κύριο: Κύριε, ξέρω ότι έχεις πολλά και δικαιολογημένα παράπονα από εμένα. Εχω όμως κάτι να σου πω: προσπάθησα πολύ να σ' αγαπήσω!

3ον) παρακάλεσε τον Κύριο να στηρίζει τη νεοσύστατη Εκκλησία στην Αλβανία.

Να έχουμε την ευχή του!

Τελειώνοντας. Επιγραμματικά. Επιτρέψτε μου δυο πράγματα να τονίσω σχετικά με το θέμα μας.

1.) Η προσφορά της Εκκλησίας στον άνθρωπο είναι να διαγράψει με γεναιότητα το παρελθόν.

2) Να συνδράμει το ολιγοχρόνιο παρών

3) Να ωθήσει με ρωμαλεότητα τον άνθρωπο με τη διδασκαλία του σε ένα ολόλαμπρο και αιώνιο μέλλον.

Αποδίδοντας η εκκλησία την τιμή και τον σεβασμό στην ιατρική επιστήμη και τους ιατρούς, θέλω να σας υπενθυμίσω αυτό που έχει γραφεί στην Παλαιά Διαθήκη «Τίμα ιατρόν ... και γαρ αυτόν ἔκτισε Κύριος».

Τιμώντας όλους σας, ευχόμαστε να έχετε πλούσια την Χάρη Του.

(Πηγή: odosarkadias.gr / Φωτογραφία αρχείου: Χρήστος Μπόνης)